

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11406** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, чрез процесуален представител юрк. И., срещу решение № 20174589 от 20.08.2021г., постановено по НАХД № 13742/2020г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав. С това съдебно решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-002923/28.07.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

С доводи за неправилност на обжалваното решение касаторът претендира неговата отмяна, както и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], чрез пълномощник адв. А., в съдебно заседание и в представен писмен отговор на касационната жалба взема становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното решение въззивният съд е отменил наказателното постановление на процесуално основание. За да постанови този резултат съдът е приел, че е налице разминаване в датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН и НП. Така в АУАН е отбелязано, че нарушението е извършено на 23.06.2020г., а в НП – че извършването на нарушението е започнало на 22.06.2020г. и е продължило и на 23.06.2020г., когато е осъществена проверката от контролните органи на инспекцията по труда.

Така постановеното решение е неправилно.

Настоящият състав на касационната инстанция не споделя извода на СРС за допуснати съществени нарушения при издаването на АУАН и НП, свързани с датата на извършване на нарушението. В НП ясно и конкретно е посочено, че извършването на нарушението е започнало на 22.06.2020г. На тази дата работникът е допуснат до работа на обекта, без преди това работодателят да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от съответната ТД на НАП, с което е нарушил чл. 63, ал. 2 от КТ. Естеството на описаното нарушение е такова, че то не е еднократен акт, извършва се непрекъснато в определено време до установяването му. Посоченото нарушение е било осъществявано и към момента на проверката. Касае се за продължено /трайно/ нарушение, осъществявано чрез бездействие, което е констатирано за първи път на 23.06.2020г. Началният момент на извършване на нарушението е 22.06.2020г., като същото е продължило и на 23.06.2020г. (когато е извършена проверката в обекта на контрол) и на 29.06.2020г. (датата на установяването му, при приключване на документалната проверка), както правилно е посочено в НП. Действително в АУАН е посочено, че нарушението е извършено на 23.06.2020г. и е установено на 29.06.2020г., но това противоречие е преодоляно в НП, поради което е приложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, а споменатото не води до незаконосъобразност на издаденото НП.

Допуснатото в административнонаказателното производство нарушение не е съществено, тъй като не е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице и не е самостоятелно основание за отмяна на НП. Наказаното лице е било наясно всъщност за какво именно нарушение му е наложено административно наказание. Допуснатата в акта неточност е била преодоляна в издаденото НП, където коректно е посочена датата/периода/ на извършване на нарушението.

Предвид изложеното не е налице приетото от въззивния съд съществено процесуално нарушение, поради което съдът е дължал произнасяне по съществуващото на спора. Действително съдът декларативно е посочил, че при наличната доказателствена съвкупност може да се приеме, че е осъществена състава на чл. 63, ал. 2 от КТ, но мотивите му се свеждат до едно изречение, което не представлява същинско произнасяне по същество.

Касационната инстанция не може да се произнесе с решение по съществуващото на спора, защото това би довело до ограничаване правото на защита на нарушителя и би го лишило от една съдебна инстанция, което е недопустимо. Решението следва да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Независимо от изхода на спора, по аргумент от чл. 226, ал. 3 от АПК настоящата инстанция не следва да присъжда разноски в полза на касатора.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал. 2 във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20174589 от 20.08.2021г., постановено по НАХД № 13742/2020г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.